

trodser han dette Bud, vil hun forsvinde tilbage i Dødsriget og for evigt være tabt for ham. Overvældet af Glæde gaar Orpheus ind paa alt og beder Guderne om Beskyttelse.

I anden Akt søger Orpheus at trænge ned i Tartarus, men Underverdenens Skygger spærrer ham Vejen, og alle hans Bønner afvises med et ubønhørligt „Nej,“ et berømt Sted i Glucks Musik. Tilsidst betvinges Skyggerne dog af Orpheus' skønne Sang, der jo ifølge Sagnet endog havde Magt over livløse Ting. Han besejrer dem, de maa vige.

Efter et Mellemspil, der skildrer Furiernes Rasen, sker der Sceneforandring, vi føres til de Saliges lyse, skønne Land Elysium. Her danser salige Aander Orpheus kærligt imøde og fører omsider den elskede Eurydice til ham. Han mindes Guderne Advarsel og vender ikke sit Blik mod hende, men drager hende med sig bort fra de saliges Boliger.

I tredje Akt befinder Orpheus og Eurydice sig paa Vandringen tilbage mod Jorden, kun faa Skridt skiller dem fra Dagens Lys. Eurydice er urolig over, at Orpheus stadig undgaar hendes Blik. Hun bebrejder ham det og begynder allerede at frygte, at hans Følelser overfor hende er døde, at hun bliver bedraget.

Orpheus bønfalder hende om ikke at nære nogen Mistro, men da hun tilsidst ude af sig selv af Smerte tilraaber ham sit „Levvel“, er hans Modstandskraft brudt, og han ser paa hende. I samme Øjeblik synker Eurydice død til Jorden. Fortvivlet bryder Orpheus ud i den berømte Klagearie: „Eurydice har jeg mistet.“

Den ulykkelige Orpheus' Smerte stiger til fortvivlet Rasen. Livet har intet Værd for ham længer, han vil dræbe sig ... I sidste Øjeblik viser Eros sig paany og bringer Budskab om, at Guderne har ladet sig bevæge af hans store Kærlighed og vil give ham den Elskede tilbage. Eros vækker Eurydice til Live igen, og hun synker salig i hans Arme, hvorefter de tillige med Koret i Lovsang priser Elskovsguden.
